

‘Een relatie is misschien niet voor mij weggelegd’

Februari 2011 | Interview

Als vijfjarig jongetje zei hij tegen zijn vader dat hij liever dood wilde, maar depressief noemt acteur Egbert-Jan Weeber (29) zichzelf beslist niet. Hij is soms ‘gewoon een beetje moeilijk’. Een ontwapenend gesprek over de liefdes die hij is kwijtgeraakt, fikkies stoken in de natuur en zijn status van bekende Nederlander.

Hij staat bekend als de acteur die bij interviews stevast te laat komt. En zich dan liever uitsprekt over de misstanden in de wereld dan over zichzelf, laat staan over intieme zaken als zijn liefdesleven. Maar na een dag van succesvol repeteren voor zijn nieuwe theaterstuk *That's Showbizz Baby* schuift Egbert-Jan Weeber – grote capuchontrui, warrig kapsel, sneakers – met een brede grijns aan tafel, bestelt een groene thee en begint direct te praten. “Het is niet zo dat ik een hekel heb aan interviews, maar ik hoef gewoon niet zo nodig over mezelf te lullen. Ten eerste omdat het veel tijd in beslag neemt, ten tweede omdat ik het ijdel vind om urenlang over mezelf te praten.”

En ijdel, dat is Egbert-Jan – Eggie voor intimi – naar eigen zeggen niet. “Natuurlijk vind ik het leuk om in de belangstelling te staan, anders was ik geen acteur geworden. Maar ik heb daar twee gezichten in: het ene moment kan ik vreselijk kicken op aandacht, terwijl ik mezelf het andere moment het liefst als een kluizenaar opsluit in mijn huis. Mijn goede vriend en collega Tygo Gernandt is wat dat betreft een held: hij heeft altijd een praatje klaar. Aan mij zou je in een talkshow een slechte hebben. Misschien omdat ik soms best verlegen kan zijn. Dan denk ik: wie zit er nu helemaal op mijn mening te wachten?”

Aan de andere kant kan hij wel vol in de linie gaan als het draait om onderwerpen die hem nauw aan het hart liggen, zoals het klimaat. “Tijdens interviews heb ik heel lang de wereld willen redden. Vanuit de gedachte: als ik dan toch aan het woord kom, dan kan ik maar beter iets nuttigs vertellen. Maar dat heb ik inmiddels een beetje opgegeven. Ik probeer het zelf nog steeds zo goed mogelijk te doen, maar ik besef dat ik in m'n eentje weinig teweeg breng. Iedereen heeft de mond vol over de samenleving, maar in de Westerse wereld zie ik niet veel terug van dat samen leven. Het is vooral ikke, ikke, ikke.”

Met een bedenkelijke blik: “Ik neig soms wel eens naar depressiviteit. Als ik zo'n bui heb, wil ik nog maar één ding: weg uit Nederland. Ergens wonen waar je fikkies kunt stoken onder de sterrenhemel, een mango van een boom aftrekt en vis uit de zee eet in plaats van de gekweekte rommel die je bij ons in de supermarkt vindt. Als ik erover nadenk dat we het contact met de natuur steeds meer verliezen en leven in veel te kleine hokjes in grote steden, dan kan dat me best verdrietig en zelfs een beetje zuur maken. Op zulke momenten vergeet ik volledig dat we het hier eigenlijk heel goed hebben.”

Voor zijn naaste omgeving is die zwartgallige houding niet altijd even makkelijk, geeft hij toe. “Ik ben soms best wel moeilijk voor de mensen die dichtbij me staan. Een beetje een zeikerd en wispelturig bovendien. Sowieso heb ik niet heel veel vrienden. Er zijn denk ik maar vijf tot tien mensen met wie ik echt close ben. Daarnaast ken ik natuurlijk nog heel veel andere mensen en die oppervlakkige vriendschappen vind ik vaak ook heel prettig: elkaar zien, een biertje drinken en het leuk hebben zonder dat er iets te verliezen is. Maar er zijn maar weinig mensen die echt alles van me weten.”

Hij haast zich te zeggen dat hij niet wil dat mensen denken dat hij zwaar depressief is: “Ik zit gewoon soms niet zo lekker in mijn vel. Dat had ik als klein jongetje al. Ik was een dromertje en kon urenlang in m'n eentje tekenen, schilderen en filosoferen. Mijn eerste juf liet me daar lekker in begaan, maar de juffrouw bij wie ik daarna in de klas kwam vond dat ik normaal mee moest doen met de rest. Dat lukte niet: ik was de laatste van de klas die zijn naam kon

schrijven en veter strikken was ook geen specialiteit van me. Niet omdat ik dom was, maar omdat ik helemaal in mijn eigen fantasiewereld leefde.”

Ook de leraren die volgden probeerden hem met uit dat wereldje te halen – met als resultaat een gefrustreerd en ongelukkig jongetje. “Ik weet nog goed dat ik op vijfjarige leeftijd tegen mijn vader zei dat ik liever dood was. Dat gevoel is eigenlijk mijn hele schoolperiode bij me gebleven. Ik ben dyslectisch, dus niks ging ooit vanzelf. Ik vluchtte daardoor steeds meer in mijn fantasie en focuste me op andere activiteiten dan school: ik blowde me helemaal suf, zat op toneellessen, gitaarlessen, vechtsport en had ook nog twee bijbaantjes. Er was dus eigenlijk helemaal geen tijd meer voor school.”

Tijdens zijn toneellessen was hij er echter van overtuigd geraakt dat acteur worden zijn roeping was, dus na de mavo moest ook het havopapiertje nog even gehaald worden. “Voor de Toneelschool heb je nu eenmaal havo nodig, maar dat ging zo slecht dat de directeur na anderhalf jaar zei: dit wordt niks, je moet hier weg. In die periode gingen mijn ouders ook nog scheiden en dacht ik echt: *what the fuck* ga ik nu doen? Als een soort geschenk uit de hemel kreeg ik een maand later bericht dat ik de hoofdrol had in de telefilm *Uitgesloten* waar ik eerder auditie voor had gedaan. Dat is mijn redding geweest.”

Geloof in de ware

In de jaren daarna ging het snel met Egbert-Jan: hij zat in de BNN-serie *Finals*, speelde een hoofdrol in *Oesters van Nam Kee* waar hij een korte relatie met medespeler Katja Schuurman aan overhield, bouwde een naam op als dj, kreeg een radioprogramma op 3FM, werd twee keer genomineerd voor een Gouden Kalf en was te zien in onder meer *De Troon*, *Verborgene Gebreken*, *Alibi* en *Van God Los*. “Mijn grote liefdes zijn acteren en muziek, maar de focus ligt op acteren. Het nadeel van muziek is dat het altijd in de nacht is. En dan liggen er toch verleidingen op de loer die niet goed zijn voor lichaam en geest.”

Hij somt met een glimlachje op: “Seks, drugs, rock-‘n-roll. Als je in korte tijd geen oude, lelijke en grimmige kop wilt krijgen, moet je daar heel erg mee oppassen. Niet dat ik een heilige ben: ik heb wel eens geëxperimenteerd met drugs, rook met enige regelmaat een jointje en houd van een drankje op z’n tijd, maar ik pas wel goed op mezelf.” En seks? “Daar doe ik helemaal niet aan,” grinnikt Egbert-Jan. “Nee, onzin. Maar ik ben niet zo goed in de liefde. Misschien omdat mijn ouders niet zo’n goed huwelijk hadden: zij maakten flink ruzie, vooral op vervelende plekken, bijvoorbeeld als we op vakantie gingen.”

Egbert-Jan groeide op in de omgeving van Groningen waar zijn vader een eigen bedrijf in beveiligingsinstallaties had. “Hij werkte zich helemaal de tyfus en dat zorgde thuis voor veel spanningen. Ik ben daardoor denk ik een beetje gemankeerd op het gebied van relaties. Als ik iemand écht leuk vind, ben ik zo bang gekwetst te worden dat ik raar ga doen: issues maken van onzinnige dingen, bewust ruzie zoeken. Door dat gedrag ben ik liefdes kwijtgeraakt waarvan ik nu denk: als ik toen iets minder gecompliceerd had gedaan, waren we op dit moment misschien nog samen. Daar heb ik wel spijt van.”

Spijt heeft hij ook van zijn uitspraak over vreemdgaan, een tijdje terug. “Een journalist vroeg me of ik wel eens vreemdging. Ik antwoordde: ja, bij de vleet. Dat was sarcastisch bedoeld. Als ik al vreemd zou gaan, dan vertel ik dat toch niet tegen een journalist? Sindsdien achtervolgt die uitspraak me, terwijl ik ooit maar één keer vreemd ben gegaan. Ik was mijn relatie zat, maar wist niet hoe ik dat moest zeggen. Ik ontmoette een chick met wie ik gelijk diezelfde dag het bed indook en gebruikte die daad als een soort bewijs voor mezelf dat het echt niet goed zat tussen ons. Te lomp voor woorden, achteraf.”

Een langdurige relatie heeft hij sindsdien niet meer gehad. “Ik begin te denken dat het misschien ook niet voor mij is weggelegd. Ik kan de perfecte minnaar zijn, maar ik ben heel bang voor het moment dat het minder leuk wordt. En dan begin ik er maar liever helemaal niet aan. Bindingsangst misschien, al lijkt het me hartstikke grappig om ooit een klein kindje

te hebben dat op mij lijkt. Aan de andere kant: we zijn al met hartstikke veel mensen op de wereld. Niet dat ik tegen mijn zwangere vriendin zou zeggen: haal maar weg, want dat is slecht voor het milieu. Maar ik ben wat dat betreft wel realistisch.”

Datzelfde geldt voor zijn visie op het bekende Nederlanderschap: “Ik ga zelden naar premières of showbizzfeestjes en zie mezelf niet echt als een BN’er: ik ben acteur. En in Amerika houdt dat misschien in dat je één film doet en daar de rest van het jaar op kunt teren, in Nederland is het vooral overleven. Dat is weinig glamorous, hoor. Ik heb wel eens gedacht dat ik misschien te vroeg ben doorgebroken: ik was heel jong al bekend, kreeg voor mijn eerste film gelijk een Gouden Kalf-nominatie. Als dat op latere leeftijd was gebeurd, had ik misschien iets slimmere keuzes gemaakt.”

Hij vervolgt: “Een eigen radioprogramma op 3FM leek een gouden kans, maar het maakte me doodongelukkig. Ik houd van muziek, maar niet van de muziek die ik daar moest draaien. Al die zijstapjes leidden me bovendien af van acteren. Wie weet was ik verder gekomen als ik me vanaf het begin alleen daarop had gefocust. Het idee van schoenmaker blijf bij je leest, zoiets.” Niet dat hij daar ’s nachts van wakker ligt. “Maar ik kan mezelf af en toe wel verliezen in dromen over de toekomst. Als acteur moet je altijd doen wat anderen zeggen, ik hoop dat ik op een dag zelf ergens aan het roer sta.”

Een eigen theater waar creatieve mensen hun ei kwijt kunnen, dat lijkt hem wel wat. “Ik wil uiteindelijk wel de stad uit. Verhuizen naar een grote ruimte in de natuur waar ik kunst kan maken zonder dat ik te maken krijg met allerlei regeltjes. Een plek waar ik net zo veel met verf kan smijten, brood bakken en trommelen als ik zelf wil. Het échte leven in plaats van gedoe met belastingen, formulieren en subsidies. Het liefst met mijn grote liefde aan mijn zijde, want ondanks alles geloof ik nog steeds in de ware. Maar het is ook al goed genoeg als ik gewoon gelukkig ben.”

Egbert-Jan’s favorieten

Muziek: “Op m’n computer staan 10.000 nummers variërend van filmmuziek tot klassiek.”

Acteur: “Gary Oldman omdat hij een soort kameleon is en Daniel Day-Lewis.”

Actrice: “Sanne Vogel. Mijn beste vriendin en geweldig actrice.”

Film: “*La Haine*. Heeft het meeste indruk op me gemaakt.”

Restaurant: “Rainarai op de Westergasfabriek in Amsterdam. Gezellige sfeer en lekker Argentijns eten.”

Boek: “Ik lees weinig, maar heb *Joe Speedboot* van Tommy Wieringa doorgenomen toen er een film van gemaakt zou worden. Vond ik heel goed, helaas is de film er nooit gekomen.”

Tv-programma: “Ik heb zelf geen tv, maar bij andere mensen kijk ik graag naar Kunst of kitsch. Leuk om te raden wat iets waard is.”

Sport: “Surfen is het allercoolest, maar kung fu vind ik ook vet.”

Stad: “Heel cliché, maar Berlijn. Er is daar ruimte voor creativiteit en ideeën.”

Site: www.beatport.com, een downloadportal voor muziek.”

Wie is Egbert-Jan?

Egbert-Jan (1981) groeide op in het Groningse dorpje Haaren. Na de mavo deed hij één jaar havo en stortte zich daarna op zijn carrière als acteur. Hij stond in diverse toneelstukken, speelde in tv-series als *Finals*, *Flikken Maastricht*, *De Troon* en *Verborgene Gebreken*. Daarnaast had hij grote rollen in films als *Uitgesloten*, *Oesters van Nam Kee*, *Alibi*, *Van God Los* en de telefilm *Blijf* die op 22 januari wordt uitgezonden op Ned 3. Voor zowel zijn rol in *Van God Los* als *Uitgesloten* werd hij genomineerd voor het Gouden Kalf voor beste acteur. Op dit moment is hij te zien in de Dick Maas-productie *Sint* en het theaterstuk *That’s Showbizz Baby*.